

In oče je imel sina, ki je bil ^{tako} močen ko svet. Dal ga je v mestir, najprvo za čevljarja. Ali vsa stvar ni je potegnil, potrgal je dreto tako, da ga je mojster od hiše zapodil. Rekel mu je: 'Yes kaj, jaz te ne morem več držati, zberi si najlepše čevlje na popri; ta vzameš sevlje in gre. — Sel je za Kovarja. Ali tuji tunkaj ga ni sreča iskala. Komastil je tako neusmiljeno ~~in naklon~~ ^{da klevrn}, da ga je dalječ v zemljo zapil. Zato ga tuji Kovar iz hiše spodi. Rekel mu je: 'Zdaj veš kaj, izberi si najlepše kolo, na popri. In vije veliko željno kolo čez pleča — šteri cente je bilo težko — in gre gre. Tako je hodil dolgo po svetu o koli. Kar pride do marna, kjer se je mlinar z mlinarski kamni igral. Metal je je z glantom, kar kot otroci, v zrak in zopet z rokami dlovit. O ti boš že same, pojdi za mano, mu pravi Kovar. Oni je s tem zadovoljen, polere mlinarske kamne in gre. Šle sta skozi en gozd. Tam vidi sta slovena ki je smreke ril. Uprašata za čegre z njima. Tudi ta je kad privolil in šli so v trije skupaj. Zdaj pridejo v gozda na nek ravno. Kovar pravi: 'Skušati se moramo, kdo je močnejši; tisti bo med nam gospodar. In res se skušali. Najprvo začne mlinar mlinarski kamen v zrak in ni ga bilo celo uro nazaj. Za njim začne listi, ki je smreke ril. Mjgovoga ni bilo celo dve uri nazaj. Nato pravi Kovar: 'Boste videli pa mene, jaz pa bom se drugac naredil. In res ga zakadi tako silno v zrak, da so cel dan čakali; preten so ga nazaj dobili. Tako je bil Kovar gospodar. Šli so naprej. Zdaj pridejo do ene vasi. Ker je bila že več, vprašajo, kje da bi jih ohranili. Rečejo, da dveh bi se ohranili, ali tih, da ne morejo. Na gori je sicer ^{en} grad ali tamkaj strani; zato naj ne hodijo gori. Oto nič ne de, pravi Kovar, da je le pristora dovolj. Korenjaki so mo. Ja je kaj, nikogar se ne bojimo. In šli so res, desiravno so jim vsi odsvetovali.

Drugi dan gresta Kovar in mlinar na lov in pustita listega, ki je smreke ril, samega doma, da bi jim kosilo skuhal. Rečejo mu: 'Polvan deni bandero na grad da boš vedel, kaj je bil kosilo gotovo. Na to gresta onadva v gozd on na ostane doma. Le je bil kosilo skuhal in polvan je bil blizu, kar pride k njemu star čerač in ga za en dar boji poprosi. Rečar je bil tako, kar ta bga bile misli objede, in tresel se je kakor najhujši starec. Inrekar (il je) vsmi, ljenege srca, nisi nič ^{mislil} hudega, zato pegne vlonec in mu da en kosček mesa. Dedi spusti, nalasé Kos na tla, ali kar, da je oni ^{mislil} da mu je parlo. In dela se, kar da bi ga na mizel pobrati, ker je prestar. Zapravi ga toraj naj bo se tako dober, da mu meso pobere. Inrekar, ki ni nič ^{hda} slabega mislil, seje ponj se pripogne in jeze ponj. Ali zdej skvi starec po koncu, zgrabi v roko kolo in tako neusmiljeno kuharja namlati, da se kar v mešerico zome. Potem je pa zblegal in del. Kovar in mlinar sta čakala, kaj bo bandera nagrada, kedar sta na vidla, da ni nič, se vjezista in se odpravita domu. Doma sta najla smrekarja se vsega pobitega in na pol mrtvega. Inrekar sta se mu in ga vprašala, kje je ta za jeterk dobil. Bosta že videla, kje, le ostanita jiteri doma. Šda se vam ne bo nič kaj bolji menja godilo ko meni, bosta že vedela povedati. Naj bo, vabi nato mlinar, jiteri ostanem jiteri doma. Inrekar, da takih grubek vsaj ne bom v dobil, kakor ti. Ponno vidli vidli. In res je ostal. Medtem ko sta onadva pogovin larila, je on sam doma ostkuhal. Kedar pa pobitne zavoni, pride k njemu listi starec in ga za en dar boji poprosi. Ta se ve da, ni ni nič kaj hudega mislil, segnil je vlonec in storil je kakor oni. Ali starec je vogel Kos na tla in prvil je spet tega, naj mu ga pobere. Ker ni mlinar vedel kaj ga čaka, stegnil se je po meso. Ali komaj to storil, že zgrabi starec kolo, in ga tako neusmiljeno naredka, da se ni kar nič zavedel. Spet je čakal kosila Kovar in gledal, kedaj bo bari bandera na grajn ali vse gostonj. Danes mu je bilo pa kmalu zavosti; kakor hitro je viedel, da ni nič, jo je mahnil domu. Na domu je najdel onega vsega pobitega in na pol mrtvega. A taki? Tudi ti si jo našel, je prvil Kovar, bom videl, če jo bom pa jaz. Zé viedim, da sta oba skup eno figo viedna. Tako je rekel in ostal je treci dan sam doma onadva pa sta šla in po gozdu lovila. Ko je Kovar tluo doma kuhel, pridla opalidne listi starec in ga prvis en kosček mesa. Kovar mu ga da. Zda, ga starec prisi, naj mu meso pobere. Koga? začne Kovar, jaz bom tebi meso poberal. Cami me, starec čeki, kmalu ti jih bom pobral en par po hbiti.

in začel ga je komplati in pokati z kolesom po glavi, da je vse zvečje videl. Starec je bežal
 ker je nozel, Kovac pa ga rjipim. Letelasta toliko časa, da sta prišla do nekega bozjra.
 Deber se pogrezne zdej notri, kovač pa ostane gor in si kraj dobro zapomni.
 Drugi dan pripelje se onadva in bili so zlik luksuzi pogledati. Sklenili so, da grešo
 notri, ali nobeden ni hotel iti prvi, ker vsak se je lutnje bal. Prihleti so se začeli in
 krogati, nazadnje so ventar smrekarja notri pogleda. Da bi se mu pa kava neseca ne puzgala,
 pripuzali so mu zvonc na vrhu in rekli so mu, da kaver bo kakaž sila naj le pogovori in peca,
 ga bodo nazaj potegnili. „Zi vas“ je rekkel smrekar, in pustili so ga dol. Ali tega je bilo v luksuzi
 strah, pozvenklat je je in potegnili so ga nazaj. Nato gre mlinar notri, tudi ta ni nič
 opravil. Nazadnje ^{ventar} pogre Kovac. Tega pa ni bilo strah. Zmuroy, bolj glaboko in glabotno so ga
 kolali, toliko časa, da je tla ugledal. Prišel je do velicega kolodvora in železnih vrat. Kovac se
 ni dolgo premišljal, kaj bi storil, vdaril je parkrat s kolesom po njih, in vrata so se
 razletela. Stal je zdej v železnem gradu, kjer je grozno velika kača na tredi ležala. Uprčil
 jo je kar dvakrat s kolesom po glavi in kača se je mrtva na tla zvalila. Tj nje pa je
 skočila grozno lepa deklica in ga je odgovorila: Oh ti moj prijatelj, ti si mene plod.
 Kaj ti čem dati za to veliko dobroto, ki si ti meni storil? Tukaj veli, da jaz sem
 gazkleta duša, ki želela in leta tukaj odrešenja čakam. Dotlej se ni odredil. In dala mu
 bilo, da bi mu pomagal, ki si ventar enkrat prišel in me odredil. In dala mu
 je prosti zlat, on jo je nazaj rono prijel in pehal jo je do lutnje. Tukaj je pogovnil,
 da sta ona dva potegnili in jo na dan spravila. Ta dva pa, ko sta tako lepo punco
 ogledala, bi se bila kmalu za njo stepala, ker vsak je to hotel, da bi bila njegova
 žena. Med tem, ko sta se onadva gor pričkala, je vzjel ~~ta~~ kovač spet kolo. Vdaril
 je na Junga vrata in prišel je v srbin grad. Tukaj mu pride kača z dvema glavama
 naproti. Prez ta bi kaj mislil prvi po glavi in ta kača se je mrtva ^{v mrtvo} a tla
 zvalila. Tj nje je pa še lepši deklica skočila, kaj pomaj. Uprčala ga je in ogovarjala, kaj če za to
 imeti, kaj jo je pečil. Dala mu je velik meč in rekla, da vstrepiem gradu napre se huršo
 kačo. Ta kača bo imela sedem glav in pokončalaga boča, če je ne znaga. Zato naj s tim
 mečem glave seče, ali gleda naj, da sredno zavine, kee če bo stranke sedit klestil,
 boče te sproti rastle, in čem bolj jih bo sekal, temveč jih bo. Zdej peče kovač tudi
 to k luksuzi pozvenklat in on jo gor potegnili. Ker je bila dosti lena kot prepriča,
 sta se ta dva ^{jo} spet stepala za njo, in vsak jo hotel zdej to za svojo ženo imeti. Ventar se
 sta se nazadnje tako pogovorila, da je imel smrekar prvo in mlinar drugo. Da bi jim pa
 Kovac ne ² ~~pa~~ punco ³ ~~potral~~, sta hitro voo gor potegnili in kovača notri pustila.
 Kovac ni od vsega tega nič vedel, a vzjel je lepo svoje kolo in vpočil nje na tredi vrata.
 In kar naenkrat odprl se je zlati grad, notri je ležala kača se sestupni glavami. Kovac
 iz čare počati po glavah, da je strah, ali čerubaj jih seče, temveč jih je. Zdej je kača
 zmagnala, kase mu se vsreči, da sredno glavo zavine. Kača se zorne zdej mrtva
 na tla, iz nje pa skoci grozno lepa deklica. Uprčala ga je in nagovorila, kaj če za to
 imeti, ker jo je pečil. In rekla je, da bo njegova žena. ~~ta~~ Kovac je bil tega vesel, pehal
 jo je k luksuzi, da bi jo gor potegnili. Zdej se le je vidil, da ni več voo. Razjznil se je
 in skrbeti je začel, kaj bo zdej stord. Ta bo lepa se le, je mislil sam pri sebi, zdej bom pa
 se ~~le~~ v luksuzi ostal. Kam čemti nazaj obrniti? Tako je mislil, kar zagleda v kotu onega
 na kolovorn tistega starca, ki ga je bil omkrat namahal. Pravo, bravo, ki srečipi ti tukaj,
 mi boš pa na svet pomagal, začel je Kovac. Če ne - sepeš, saj me poznai, se bova pa
 dva Jungai gledala. Starec se je odgovarjal, da ne more, ali Kovac je zavrhignil kolo in
 ni ga bilo net treba dolgo prositi. Sel je in pokazal mu luksuzi, k skozi ktero sta zlezla
 na svet on in njegova nevesta.
 Smrekar in mlinar sta oblebela ^{dar} ~~stak~~ villa kovača spet na svetu. O jej, kaj bo zdej,
 sta zbihovala, zdej bora se le piskala, zdej. In pokleknila sta pred njega in ga grozno leno ^{by} ~~otpus~~
 činja prosila. Kovac ni tako trvega srca, odpustil jim je vse in nič jim ni storil. Obidžali so
 bili vsak svojo deklico, najlepši je bila kovačeva, ^{ta} drugo ^{je bila} mlinarjeva in tocca je bila smrekarjeva.
 Nesto so napravili veliko gostijo, vonili so se v grad nazaj in vjenili so se vsi trije. Tam so potlej
 kralji jesti in pili, dobro so se imeli in živeli so, dokler ^{nisu} ~~nisu~~ umrli.